

Obvodní soud pro Prahu 2

Francouzská 808/19

120 00 Praha 2

ID DS: eksab3e

Sp. zn.: 14 C 291/2016

Žalobci:

1. **F. B.**, nar. XXX
XXX
2. **A. C.-M.**, nar. XXX
XXX
3. **J. F.**, nar. XXX
XXX
4. **M. K.**, nar. XXX
XXX
5. **F. K.**, nar. XXX
XXX
6. **L. K.**, nar. XXX
XXX

Zastoupeni:

Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, ID DS: 764rs4p

Žalovaná:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO: 00025429
Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2, ID DS: kq4aawz

Odvolání

žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne
22. března 2018, č. j. 14 C 291/2016-238,
podané podle ustanovení § 201 *et seq.* občanského soudního řádu
(dále jen „OSŘ“)

Elektronicky

Bez poplatku

Bez příloh

I. Rekapitulace

[1] Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. března 2018, č. j. 14 C 291/2016-238 (dále jen „*napadený rozsudek*“), byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobci po žalované domáhají náhrady nemajetkové újmy za neoprávněně provedené domovní prohlídky.

[2] Neboť napadený rozsudek není v souladu se zákonem, protože soud I. stupně nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav, když neprovedl v potřebném rozsahu dokazování, a nadto trpí vadným právním posouzením věci, žalobcům nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

o d v o l á n í

podle ustanovení § 201 *et seq.* OSŘ z důvodů podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) OSŘ a navrhnout, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II. Odvolací body

II.A Nedostatky dokazování

[3] Obvodní soud použil jako podklad svého rozhodnutí úřední záznamy vyhotovené Policií České republiky, aniž by přihlédl k tomu, že tyto listiny mohou mít v řízení týkajícím se sporu mezi žalobci – fyzickými osobami, které namítají, že byly poškozeny postupem orgánů veřejné moci – a žalovanou Českou republikou toliko povahu **tvrzení** žalované; bylo-li by tomu opačně, pak by jakékoli spory o náhradu újmy způsobené nesprávným úředním postupem nemohly být rozhodnuty jinak než ve prospěch žalované, neboť ta by důkazní břemeno vždy snadno „unesla“ tím, že by o rozhodných skutečnostech nechala vyhotovit úřední záznam; soud by tak příkladmo nikdy nemohl dospět k závěru, že žalobou naříkaný policejní zákrok byl nezákonný, protože by měl k dispozici úřední záznam, kde stojí opak. Dokazovat v těchto případech je třeba stejně jako v každém jiném občanském soudním řízení, a přísně odlišovat to, co strany pouze tvrdí, od toho, co jsou schopny hodnověrně prokázat.

[4] V daném případě soud přehlédl dokonce i tak frapantní rozpor jednoho z těchto úředních záznamů se skutečností, jako že není možné, aby policista rozpoznal, nadto ve večerních hodinách, po západu Slunce, obličej hledané osoby na vzdálenost více než 60 metrů. Úřední záznam je v daném případě evidentní smyšlenkou, soud I. stupně však z toho, co je

v něm uvedeno, vyšel jako z prokázané skutečnosti, a jako nadbytečný zamítl důkazní návrh žalobců, aby pravdivost toho, co mu žalovaná v úředním záznamu předkládá k uvěření, vyvrátil provedením šetření na místě samém.

[5] Pokud by soud přistoupil k závěrům provedeného dokazování *sine ira et studio*, nemohl by dospět k jinému závěru, než že policie nejenže flagrantně překročila svou pravomoc, když provedla domovní prohlídky v bytech obývaných žalobci – o tom arci podrobněji dále –, ale neprokázala dokonce ani existenci indicií, že by se v prohledávaných bytech nacházela jí hledaná osoba.

II.B Právní posouzení věci

[6] Ohledně právního posouzení řešeného případu obvodní soud předně konstatuje, že to, co příslušníci policie v bytech žalobců provedli, nebyla domovní prohlídka „*ve vlastním slova smyslu*“. *Příslušníci policie procházeli dotčené prostory a prohledali prostory bytů pouze vizuálně, aniž by prohledávali osobní věci v bytech bydlících osob. To, že nahlíželi do skříní, pak opět jen vizuálně, aniž by se věci osob v bytech bydlících jakkoli dotýkali, či je prohledávali. Nešlo tedy o domovní prohlídku ve smyslu ust. 82 tr. řádu, přičemž byly zachovány postupy, kdy byly provedeny pouze úkony vedoucí k zadržení, či předvedení hledané osoby Lukáše B.*

[7] Podle ustanovení § 82 trestního řádu (dále jen „*TrŘ*“) lze domovní prohlídku – na základě soudního příkazu – vykonat, je-li důvodné podezření, že v bytě nebo v jiné prostoře sloužící k bydlení nebo v prostorách k nim náležejících (obydlí) je věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení. Vždy je však třeba postupovat tak, aby byl zásah do domovní svobody minimalisován, a je-li tedy domovní prohlídka nařízena za účelem zjištění, zda se v bytě nebo v jiné prostoře nachází osoba důležitá pro trestní řízení, nemá policie pravomoc, jak se soud I. stupně mylně domnívá, kupř. prohledávat osobní věci obyvatel bytu, nýbrž musí postupovat striktně v souladu s důvody, pro něž byl příkaz k prohlídce soudem vydán.

[8] O domovní prohlídku se v rovině ústavního práva na respektování domovní svobody bezesporu jednalo.

[9] *Sedes materiae* je v tomto případě arci nikoli v tom, jak terminologicky označit jednání policistů v obou bytech, nýbrž zda je takový úkon přípustné provést na základě pouhého podezření, že by se v bytě mohla zdržovat policií hledaná osoba, anebo zda je k tomu potřeba praktická jistota, že tomu tak je.

[10] V tomto případě je nutno vycházet jednak ze skutečného znění zákona, jednak z ústavněprávních konotací zákonem předjímané situace.

[11] Podle ustanovení § 83c odst. 2 písm. c) TrŘ může policejní orgán na místa uvedená v odstavci 1, tzn. do obydlí, jiných prostor nebo na pozemek, vstoupit v případě, že se tam **nachází** osoba, na kterou byl vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu odnětí svobody nebo do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

[12] Zákon tedy nehovoří o podezření, jakkoli kvalifikovaném, nýbrž vyžaduje **jistotu**, že se daná hledaná osoba v prohledávaném místě skutečně nachází; tak tomu arci v rozhodované věci nebylo, hledaná osoba, Lukáš B., se v žádném z bytů, kde byly domovní prohlídky provedeny, nenacházela.

[13] Jak žalobci zdůraznili během procesního diskursu, výklad, že k uskutečnění domovní prohlídky postačuje důvodné podezření o přítomnosti hledané osoby, je příkře protiústavní a je neslučitelný s principy demokratického právního státu v materiálním smyslu, protože by se jím policii otevřela cesta k hromadným razíím v soukromých obydlích, tedy k tomu, co platný ústavní pořádek, čl. 12 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, výslovně zapovídá.

[14] S těmito argumenty se žel napadený rozsudek nijak nevypořádal, shrnuv celou argumentaci do konstatace, že *„důvodné podezření s výskytem osoby hledané v bytech, kde se uskutečnila prohlídka obydlí[,] bylo dáno a měli-li policisté indicie vyplývající z delší dobu trvající pátrací činnosti ve vztahu k Lukáši B. (že se tento v daných bytech nachází), nelze jim vytýkat překročení limitů daných ustanovením § 83 c) odst. 2 tr. řádu. Žádná vyšší míra podezření, hraničící s naprostou jistotou, jak to vidí žalobci, potřebná není.“*

[15] Ohlédneme-li od faktu, že policie nemohla mít ani to, co by se dalo plausibilně označit jako důvodné podezření – o čemž ostatně svědčí fakt, že ani jedna z prohlídek nebyla úspěšná a k zadržení L. B. nevedla – představuje takový výklad ve svých důsledcích legitimaci svévole a ospravedlnění stavu, kdy policie bude provádět v soukromých obydlích plošné razie, aniž by respektovala ústavně zakotvený požadavek, že tento druh invase do domovní svobody zásadně vyžaduje předchozí svolení soudu.

[16] Takové právní posouzení věci je proto chybné a zamítavé výroky napadeného rozsudku tak nemohou obstát jako správné.

II.C Nákladové výroky

[17] Zcela na okraj je pak dlužno podotknout, že nesprávné jsou samy o sobě i nákladové výroky III a IV napadeného rozsudku, neboť žalobci mají postavení samostatných procesních společníků a náklady řízení je třeba mezi ně dělit a nikoli je k jejich náhradě zavázat společně a nerozdílně.

III. Závěrečný návrh

Z těchto důvodů je na místě návrh, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š i l** a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V Brně dne 25. dubna 2018

F. B.

A. C.-M.

J. F.

M. K.

F. K.

L. K.